

Den internationale forskeruddannelse i musikterapi ved Aalborg Universitet

Nogle aktuelle fakta med fokus på stipendie-mulighederne

Lars Ole Bonde lektor ved musikterapiuddannelsen på Aalborg Universitet. Kontakt: lobo@hum.aau.dk

Forskeruddannelsen i musikterapi på AAU er snart 20 år gammel. Dens historie frem til 2007 er beskrevet i det festskrift, der blev udgivet i anledning af musikterapiuddannelsens 25 års fødselsdag (Bonde 2007). De aktuelle retningslinier og krav findes – sammen med beskrivelser af tidligere og nuværende ph.d.-studerende og deres projekter – på hjemmesiden www.mt-research.aau.dk/graduate-school.

Mulighederne for at blive forskerstuderende ændrer sig hele tiden, og jeg vil

her nøjes med at beskrive, hvordan de er anno 2010 – hvor musikterapi ikke længere er en selvstændig “forskerskole”, men ét blandt fem “forskeruddannelsesprogrammer” på det humanistiske fakultet. Situationen i efteråret 2010 er ret enestående, idet der nu er indskrevet 25 ph.d.-studerende, hvoraf kun 5 er danske musikterapeuter. Tidligere har der været omkring det halve antal i alt, med op til 50% danskere.

Grundlæggende er der to forskellige måder at være ph.d.-studerende på: enten har man opnået at få et fuldt finansieret stipendium, hvor man er ansat på AAU i tre år (fuld tid; med mulighed for perioder på del-

tid); eller også har man kvalificeret sig til et såkaldt "scholarship", hvor man får betalt alle udgifter forbundet med forskeruddannelsen, men ingen løn, uanset om man er på fuld tid eller på halv tid.

Historisk set har alle danske ph.d.-studerende haft fuldt finansierede stipendier (enkelte kun noget af tiden), mens det er udenlandske forskerspirer, der har haft scholarships. Dette er imidlertid absolut ingen naturlov. Forklaringen er nok, at de fleste udlændinge har været veletablerede klinikere og/eller undervisere, som har kunnet oppebære hel eller delvis løn fra deres arbejdsplads. En tilsvarende generøsitet eller fremadrettet personalepolitik har vi endnu til gode at se hos danske arbejdsgivere. Jeg mener dog, at der ligger et potentiale her: både offentlige institutioner og private virksomheder kan naturligvis vælge at satse på opkvalificering af deres medarbejdere. Der findes endda en "erhvervs-ph.d.-ordning" for studerende, der er helt eller delvist lønnet af deres arbejdsplads under uddannelsen, og hvor ph.d.-projektet er er-

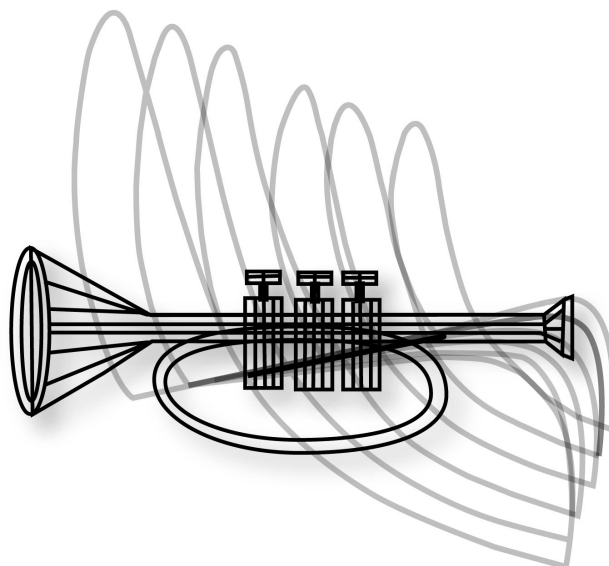
hvervsrettet. Tænk grundigt over, om dette kunne være en mulighed for dig – og tal evt. med din chef om det.

Tidligere kunne man selv ansøge et forskningsråd om et ph.d.-stipendium. Dette er ikke længere muligt. En ansøgning til f.eks. Forskningsrådet for Kommunikation og Kultur (FKK) skal indsendes af det forskeruddannelsesprogram, hvor den studerende skal indskrives. Det betyder i praksis følgende:

Hvis du – bl.a. efter at have læst Charlotte Lindvangs og Sanne Storms indlæg andetsteds i dette nummer – har lyst til at blive ph.d.-studerende, skal du henvende dig til Tony Wigram, Hanne Mette Ridder eller undertegnede for at drøfte din projektidé. Hvis projektet er både klinisk relevant, teoretisk interessant og realistisk, går der en proces i gang, som let kan vare et års tid.

Den varer nemlig præcis så længe som det varer at formulere et projektudkast på max 5 sider (efter FKKs retningslinier), som a) er godt nok til at musikterapiprogrammet vil fremsende en ansøgning til forskningsrådet (kun muligt én gang om året, nu 1.3.); b) som er godt nok til at blive accepteret af 4-5 af de internationale seniorforskere, der er med i programmets "board of advisors" – og derfor skal projektbeskrivelsen være på engelsk. Ved afslag fra forskningsrådet vil processen blive forlænget endnu et år (hvis ansøgeren orker det, og altså desværre uden garanti for succes i anden omgang). Du vil få (gratis) vejledning i hele denne proces, men der er altså ingen garanti for succes (FKKs succesrate er p.t. under 10%).

Hvis du har et godt og gennemtænkt projekt, kan du altså blive indskrevet som ph.d.studerende i musikterapi på AAU. Men på grund af de nævnte forhold kan jeg ikke komme med nogen optimistisk prognose vedr. stipendiemulighederne. Realistisk set vil vi højst kunne opnå ét forskningsrådsfinansieret stipendium om året i de kommende år. Mulighederne for alle danske ansøgere ligger for mig at se primært i scholarship-ordningen og/eller i en aftale med ansøgerens arbejdsplads eller en virksomhed om medfinansiering af løndelen¹. Vi har i høj grad brug for nye danske ph.d.-studerende, men vi må gå nye veje med finansieringen.

¹Der er forskellige muligheder her, men arbejdsgiveren skal stille minimum en tredjedel af stipendieudgifterne, for at universitetet vil give resten.